

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Sądowi Okręgowemu w Ś.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Ś.
z dnia 18 marca 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Ś. oddalił apelację powódki M. S. w sprawie przeciwko Sądowi Okręgowemu w Ś. o przywrócenie do pracy oraz orzekł o kosztach zastępstwa procesowego.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała na występujące w jej ocenie w sprawie istotne zagadnienia prawne, potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa przez Sąd Najwyższy oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Istotne zagadnienia prawne związane z zarzutem naruszenia art. 12b

ust. 1 pkt 2 i ust. 2, 3, 4, 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (t.j. Dz.U. 2011 r. Nr 109, poz. 639 ze zm.) skarżąca sprowadziła do następujących pytań: (-) „czy do skarżącej jako pracownika mianowanego miały zastosowanie w/w przepisy i tym samym powódka mogła zostać zawieszona w czynnościach służbowych pełnienia funkcji Kierownika Oddziału [...] Sądu Okręgowego w Ś. do dnia prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie II K [...]”; (-) czy do powódki jako urzędnika mianowanego mają zastosowanie przepisu ustawy o pracownikach sądów i prokuratury i czy zawieszenie powódki było zgodne z prawem”; (-) „czy decyzja prezesa Sądu zawieszająca powódkę była oparta na podstawach prawnych w oparciu o art. 12b ust. 1 pkt 2 i ust. 2, 3, 4, 5 ustawy o pracownikach sądu i prokuratury”. Powołała się również na istotne zagadnienie związane z zarzutem błędnej wykładni art. 22 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, nie precyzując jednakże istotnego zagadnienia prawnego, na które się powołała.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne,

które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Skonstruowane przez skarżącą zagadnienia są w zasadzie samymi pytaniami bez uzasadnienia prawnego. Powołując się na naruszenie art. 22 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (t.j. Dz.U. 2011 r. Nr 109, poz. 639 ze zm.), autor skargi nie sformułował nawet istotnego zagadnienia prawnego, jakie dostrzega w sprawie. W istocie pełnomocnik skarżącej chciałby, aby Sąd Najwyższy rozwiązał konkretny problem faktyczny, pozostający poza zakresem kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazuje również na potrzebę „autorytatywnej wykładni przepisu wywołującego rozbieżności”, nie

wskazując nawet przepisu, którego wykładni się domaga. Ponadto nie wykazuje, że wykładnia konkretnego przepisu, budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie owych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (zob. np. postanowienie SN z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, niepubl.; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, niepubl.; postanowienie SN z dnia 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2004 r., I PK 181/04, niepubl.; postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43).

Pozbawione uzasadnienia prawnego jest także twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wystarczy zawrzeć w treści skargi stwierdzenia, że jest ona oczywiście uzasadniona, lecz należy wykazać na czym polega i z czego wynika ocena skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie błędne, zostało ferowane z oczywistym naruszeniem prawa i stąd nie powinno funkcjonować w obrocie prawnym.

Niezależnie od tego można także wskazać, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, budzi poważne zastrzeżenia. W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Jak wskazano z uzasadnieniu postanowienia z 21 października 2008 r., sygn. II PK

158/08 przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt. 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt. 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt. 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

aw